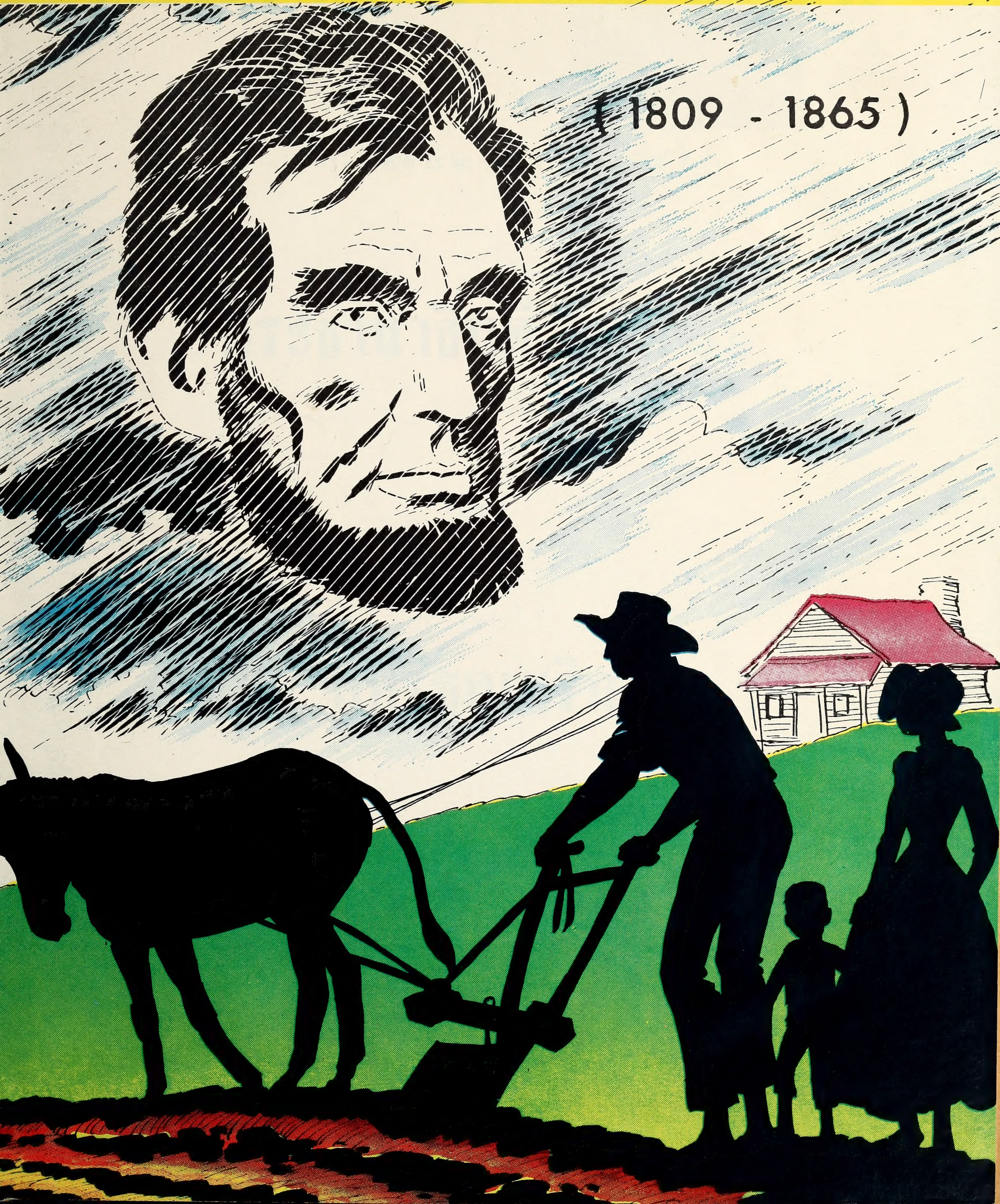
เอบราแฮม ลินคอล์น

(1809 - 1865)

เอบราแฮม ลินคอล์น

(พ.ศ. ๒๓๕๒ – พ.ศ. ๒๔๐๘)

ประธานาธิบดี คนที่ ๑๖

แห่ง

สหรัฐอเมริกา

สุนทรพจน์ของลินคอล์นที่เก็ตติสเบอร์ก

เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๐๖ หลังจากการยุทธที่เก็ตติสเบอร์กระหว่างสงครามกลางเมืองในสหรัฐอเมริกาได้ผ่านไปแล้ว ลินคอล์นไปร่วมในพิธีเปิดสุสานทหาร ณ เมืองเก็ตติสเบอร์ก และได้กล่าวสุนทรพจน์ด้วยถ้อยคำเป็นอมตวาจา ซึ่งแสดงออกถึงชีวิตจิตใจของสหรัฐอเมริกา ดังต่อไปนี้ :—

" เมื่อแปดสิบเจ็ดปีมาแล้วบรรพบุรุษของเราได้สร้างชาติใหม่ขึ้นในทวีปนี้ เป็นชาติที่สร้างขึ้นด้วยเสรีภาพและอุทิศให้แก่หลักธรรมข้อที่ว่าคนเราเท่าเทียมกันโดยกำเนิด

บัดนี้เรากำลังติดพันอยู่กับสงครามกลางเมืองอันมโหฬาร เพื่อพิสูจน์ว่า ชาติใดก็ตามที่สร้างขึ้นโดยวิธีนั้นและยึดหลักนั้นจะคงอยู่ต่อไปได้เป็นเวลานานหรือหาไม่ ณ ที่นี้เราได้มาพบกันในสมรภูมิแห่งสงครามนั้น ที่เรามาพบกันก็เพื่อจะอุทิศส่วนหนึ่งของสมรภูมิดังกล่าวแล้วให้เป็นที่อาศัยแหล่งสุดท้ายของผู้ที่ได้พลีชีวิตเพื่อให้ชาติดำรงคงอยู่ และที่เราทำเช่นนี้จึงนับว่าถูกต้องและสมควรอย่างยิ่ง

แต่ถ้าจะพูดโดยนัยอันกว้างกว่านี้แล้ว เราไม่สามารถอุทิศหรือยกย่องเชิดชู หรือสถาปนาที่แห่งนี้ให้เป็นของสูงขึ้นไปอีกได้ วีระบุรุษทั้งที่มีชีวิตอยู่และล่วงลับไปแล้วซึ่งได้เคยปฏิบัติการรบ ณ ที่นี้ ได้สถาปนาที่แห่งนี้ ให้เป็นของสูงควรแก่สักการะเกินความสามารถของเราที่จะยกให้สูงอีกหรือลดให้ต่ำลงมา โลกจะมิได้สังเกตจดจำคำพูดของเราในที่นี้สักเท่าใดนัก แต่โลกจะไม่มีวันลืมสิ่งที่คนเหล่านั้นได้กระทำไว้ ณ ที่นี้ พวกเราที่มีชีวิตอยู่ต่างหากที่ควรจะอุทิศตัวของเราเอง เพื่อปฏิบัติภาระกิจอันยังมิเสร็จสิ้นที่นักรบเหล่านั้นได้ช่วยเสริมส่งไว้อย่างน่าชมเชยมาจนถึงคืนนี้ให้สำเร็จลุล่วงไป เราต่างหากที่ควรอุทิศตนให้กับภาระกิจอันใหญ่ยิ่งซึ่งยังเหลืออยู่เฉพาะหน้าเรา คือประการหนึ่ง ขอให้เรารับมอบหมายหน้าที่จากผู้ตายอย่างมีเกียรติเหล่านี้โดยเพิ่มพูนการอุทิศตนให้แก่อุดมการณ์ซึ่งเขาเหล่านั้นได้พลีชีวิตให้ อีกประการหนึ่ง ขอให้เราตั้งปณิธาน ณ ที่นี้ว่าจะไม่ให้คนเหล่านี้ตายไปโดยเปล่าประโยชน์ นอกจากนั้นภาระกิจของเราก็คือจะต้องปลูกฝังอิสระภาพขึ้นใหม่และพิทักษ์รักษา "ระบอบการปกครอง ของราษฎร โดยราษฎร และเพื่อราษฎร" มิให้สิ้นสูญไปจากโลกนี้เป็นอันขาด "

เอบราแฮม ลินคอล์น – ประธานาธิบดีคนที่ ๑๖ ของสหรัฐอเมริกา มีความสำคัญเป็นพิเศษในประวัติศาสตร์ของมนุษย์ชาติ ด้วยเหตุที่เป็นผู้กอร์ปด้วยมนุษยธรรมสูงล้ำ มีความอดทน มีน้ำใจรักต่อบุคคลธรรมดาสามัญ ซื่อสัตย์ต่อ 'ระบอบปกครอง ของราษฎร โดยราษฎร และเพื่อราษฎร'' นอกจากนี้ ทั้งวิถีดำเนินชีวิตตลอดจนพฤติการณ์แห่งมรณะกรรมก็เป็นเรื่องที่น่าสนใจ ควรจดจำไว้ทั้งสิ้น

ชะตาชีวิต – ลินคอล์นเกิดใน พ.ศ. ๒๓๕๒ ซึ่งเป็นเวลาที่ยังมีการใช้ทาสกันอยู่ในอเมริกา เริ่มแรกทีเดียว เอบราแฮม ลินคอล์นมีท่าทางว่าจะเป็นเพียงลูกชาวนาที่อ่านหนังสือไม่ออกเท่านั้น ไม่น่าจะได้มาเป็นผู้เลิกทาสให้ชาวอเมริกันได้มีสิทธิเสรีเสมอภาคกัน และทำให้ตนเองได้เป็นวีระบุรุษยิ่งใหญ่ผู้หนึ่งของมนุษย์ชาติ ความหมายอันแท้จริงของประชาธิปไตย สิทธิมนุษยชน และเกียรติภูมิของบุคคลจะหาได้ในชีวิตของลินคอล์นนี้เอง

อเมริกา – ในสมัย พ.ศ. ๒๓๔๓ ประเทศอเมริกายังเป็นประเทศใหม่ที่ความเจริญกำลังขยายตัวแผ่กว้างออกไป เพราะเพิ่งได้รับเอกราชมาไม่ถึง ๒๕ ปี การใช้ทาสนั้นได้สืบมาแต่สมัยยังเป็นเมืองขึ้นของอังกฤษ พลเมืองจากภาคตะวันออกกำลังพากันด้นดั้นไปบุกเบิกป่าเพื่อตั้งถิ่นฐานบ้านเรือนทางภาคตะวันตกของประเทศ บิดาของเอบราแฮม ลินคอล์นก็เป็นผู้หนึ่งที่ได้บุกบั่นไปทำมาหาเลี้ยงชีพในดินแดนที่ยังเป็นป่าเปลี่ยวดังกล่าวนี้ด้วย

ครอบครัว – บิดาของลินคอล์นเป็นช่างไม้โดยอาชีพ แต่พฤติการณ์บังคับให้ออกป่าล่าสัตว์มาเลี้ยงครอบครัว และปล่อยให้ภรรยาใจดี ชื่อแนนซี แฮงค์ คอยเลี้ยงดูเอบราแฮมและน้องสาวคนเล็ก ตลอดจนดูแลงานบ้านและงานฟาร์มด้วย เอบราแฮมยกย่องมารดาว่าเป็นกำลังใจแก่ชีวิตของเขา

การศึกษา – เมื่อมีโรงเรียนเรือนไม้แห่งหนึ่งเปิดขึ้นที่ใกล้ ๆ บ้าน มารดาของเอบราแฮมจึงส่งลูกทั้งสองไปเรียนหนังสือ และคอยเฝ้าอบรมสั่งสอนว่า "เจ้าจะต้องเรียนให้อ่านออกเขียนได้ เจ้าต้องพยายามศึกษาหาความรู้ เมื่อเติบโตขึ้นจะได้เป็นคนดีมีปัญญา" เอบราแฮมจดจำคำของมารดาใส่ใจไว้เสมอ

อินดีอานา – เมื่อเอบราแฮมอายุได้เจ็ดขวบ บิดาของเขาย้ายครอบครัวไปอยู่ที่อินดีอานาซึ่งมีสภาพเป็นป่าเปลี่ยวเช่นเดียวกับท้องที่อื่น ๆ ในภาคนั้น เขาเริ่มหักร้างถางพงสร้างบ้านกันใหม่ ตั้งแต่ตอนปลายฤดูใบไม้ร่วงนั่นเอง เพราะจะต้องรีบสร้างเรือนสำหรับเข้าพักอาศัยให้เสร็จก่อนฤดูหนาวมาถึง ด้วยความรีบร้อน การก่อสร้างจึงขาดความประณีตเป็นส่วนมาก ในย่านใหม่นี้ไม่มีโรงเรียน ทั้งเอบราแฮมก็ต้องช่วยทำงานที่ฟาร์มอีกด้วย

เรื่องเศร้า – ในฤดูใบไม้ร่วง พ.ศ. ๒๓๖๑ บังเกิดโรคประหลาดระบาดไปทั่วประเทศอเมริกา และทำลายชีวิตคนและปศุสัตว์ลงเป็นจำนวนมาก มารดาของเอบราแฮมเองก็ล้มเจ็บลงด้วยโรคนี้ และตายไปภายในเวลาเพียงสัปดาห์เดียว เอบราแฮมเป็นผู้ช่วยบิดาสร้างโรงใส่ศพแม่ผู้บังเกิดเกล้า ซึ่งเคยเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงดำเนินชีวิตครอบครัวตลอดมา

ความว้าเหว่ – ต่อจากนั้นฤดูหนาวก็มาถึง ครอบครัวลินคอล์นรู้สึกว้าเหว่เป็นอันมาก เด็ก ๆ ครุ่นคิดถึงมารดาอย่างน่าสมเพช เพราะบิดาต้องออกไปล่าสัตว์หาอาหารเลี้ยงครอบครัว ต้องทิ้งลูกไว้ตามลำพังคราวละนาน ๆ เอบราแฮมซึ่งอายุ ๙ ขวบ ต้องคอยปลอบใจน้องสาวคนเล็กระหว่างที่บิดาไม่อยู่

รักใหม่ – เมื่อบิดาพาภรรยาใหม่มาอยู่ด้วย ครอบครัวลินคอล์นก็กลับมีความสุขขึ้นเช่นเดิม เรือนที่รกรุงรังและสกปรกก็กลับสอาดมีระเบียบขึ้นอีก มารดาเลี้ยงของเอบราแฮมเป็นหญิงเข้มแข็ง มีความสามารถมาก เธอเป็นแม่หม้ายลูกติด มีลูกชายคนหนึ่ง ลูกสาวสองคน

ปัญหา – เมื่อเอบราแฮมอายุได้ ๑๑ ขวบ ก็มีโรงเรียนเปิดขึ้นใหม่ที่ใกล้ฟาร์มของลินคอล์น พ่อแม่หารือกันว่าสมควรจะให้เอบราแฮมไปเรียนหนังสือหรือไม่ พ่อเห็นว่าเด็กร่างกายแข็งแรงเช่นอย่างเอบราแฮมควรจะทำประโยชน์ได้มากกว่า โดยช่วยทำงานที่ฟาร์ม แทนที่จะไปเสียเวลาอยู่ที่โรงเรียน แต่แม่เห็นว่าควรจะไปโรงเรียน

หนังสือ – แม่เลี้ยงของเอบราแฮมยืนกรานอยู่จนเอบราแฮมได้ไปเข้าโรงเรียนอีกวาระหนึ่ง เอบรานฮมก็สนใจกับหนังสือตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา แต่การศึกษาของเขาค่อนข้างจะกระท่อนกระแท่นเพราะต้องปลีกตัวมาช่วยงานที่ฟาร์มอยู่บ่อย ๆ เขาเรียนอยู่เพียงปีเดียว แต่ก็พยายามหาโอกาสอ่านหนังสือให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เขาขยันเดินไปเป็นหนทางไกล ๆ เพื่อยืมหนังสือหรือเอาหนังสือไปคืน

การบ้าน – เมื่อเสร็จงานในทุ่งนาแล้ว เอบก็มานั่งอ่านหนังสืออยู่หน้าเตาผิง หัดเขียนเรียงความโดยใช้เศษถ่านขีดเขียนข้อความลงบนใบพลั่วที่ทำด้วยไม้ เมื่อข้อเขียนเต็มใบพลั่วแล้ว ก็ลบท่อนบนออกเสียเพื่อเขียนข้อความใหม่ต่อไป

การใช้ทาส – เมื่อลินคอล์นอายุได้ ๑๘ ปี เขาได้ลงเรือตามลำแม่น้ำมิสซิสสิปปี้ไปเมืองนิวออร์ลีนส์ และได้พบเห็นการใช้ทาสกันเป็นครั้งแรกระหว่างการเดินทางคราวนี้ ซึ่งทำให้เขารู้สึกเกลียดชังเป็นอย่างยิ่ง หลังจากนั้น ครอบครัวลินคอล์นก็ย้ายไปทางทิศตะวันตกอีกทอดหนึ่ง และไปสร้างถิ่นฐานใหม่ลงที่เมืองอิลินอยส์

คนขายของ – เมื่ออายุ ๒๒ ปี ลินคอล์นไปรับจ้างเป็นคนขายของในร้านที่หัวเมืองชายแดนของรัฐอิลินอยส์ ผู้คนในย่านนั้นชอบเขามากเพราะเขามีนิสัยเข้าใจคน ซื่อตรง มีอารมณ์ขัน และใจดี เขาเป็นผู้มีสำนวนโวหารแตกฉาน เล่าเรื่องราวฟังสนุกและเป็นนักโต้วาทีที่สามารถด้วย นอกจากนี้ยังเป็นผู้สนใจในเรื่องวิธีการปกครองอีกด้วย เพื่อนฝูงจึงได้สนับสนุนให้สมัครเข้ารับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภานิติบัญญัติประจำรัฐอิลินอยส์

สภานิติบัญญัติ – ลินคอล์นเข้าสู่วงการเมืองเมื่ออายุ ๒๕ ปี เขาเป็นคนร่างสูงโก้งเก้ง ใส่หมวกปีกใหญ่ สรวมเสื้อเชิตทำด้วยผ้าทอขึ้นเองในบ้าน ขากางเกงสั้นเต่อเต่อแค่ครึ่งหน้าแข้ง แล้วยังแถมใส่เสื้อคลุมหางแซงแซวเสียอีกด้วย ผู้คนพากันเห็นเขาเป็น "ตัวตลก" แต่เมื่อเขากล่าวสุนทรพจน์นั่นซิ ทุกคนจะต้องมองข้ามลักษณะบ้านนอกของเขาไปสิ้น เขาได้รับแต่งตั้งเข้าเป็นสมาชิกสภานิติบัญญัติของรัฐอิลินอยส์ในพ.ศ ๒๓๗๗

กฎหมาย – ระหว่างที่ลินคอล์นเป็นสมาชิกสภานิติบัญญัติของรัฐ ก็ได้หาโอกาสเรียนกฎหมายในยามว่างจากหน้าที่รับใช้ประชาชน เขาได้รับเลือกตั้งให้ดำรงตำแหน่งถึงสามครั้งและใน พ.ศ. ๒๓๗๙ ก็เริ่มดำเนินอาชีพเป็นทนายความ มีบ่อยครั้งที่ลูกความไม่สามารถเสียค่าทนายด้วยเงินสด เอบก็ยอมรับเอาผลเก็บเกี่ยวจากฟาร์มเป็นค่าตอบแทน

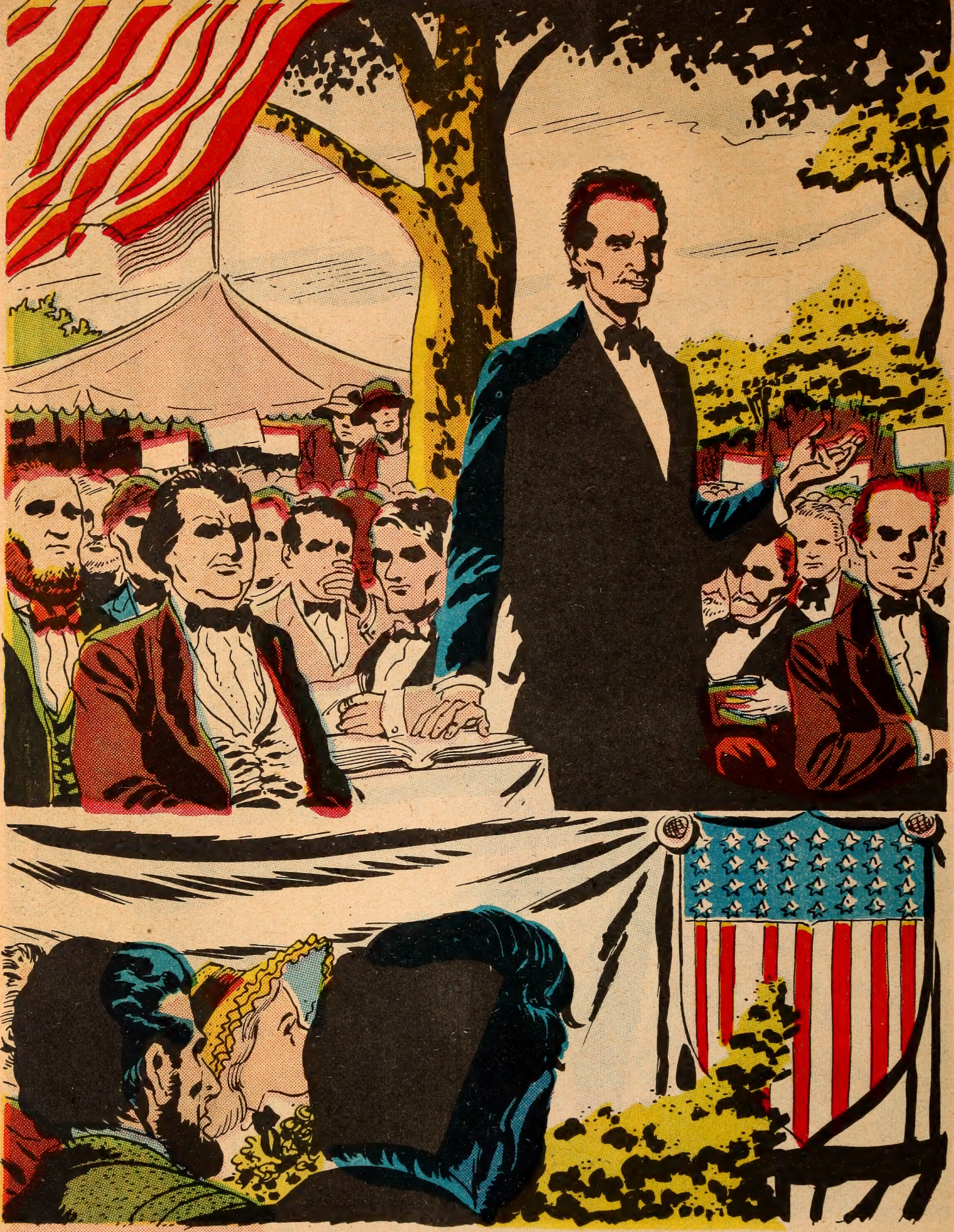
ความรัก – ลินคอล์นรักใคร่ชอบพออยู่กับแอน รัตเล็ตจ์ แต่เมื่อใกล้วันแต่งงาน แอนก็ชิงหนีโลกนี้ไปเสียก่อน ทิ้งให้ลินคอล์นต้องโศรกเศร้าเป็นอันมาก เพื่อที่จะให้ลืมความปวดร้าวแห่งหัวใจ ลินคอล์นขมักเขม้นในงานรับใช้ผู้อื่นมากยิ่งขึ้น ต่อมาเขาได้พบกับเมรี่ ทอดด์ และได้แต่งงานกับเธอใน พ.ศ. ๒๓๘๖ มิตรสหายของลินคอล์นสนับสนุนให้เขาสมัครเข้าเป็นสมาชิกรัฐสภาคองเกรส ของสหรัฐ

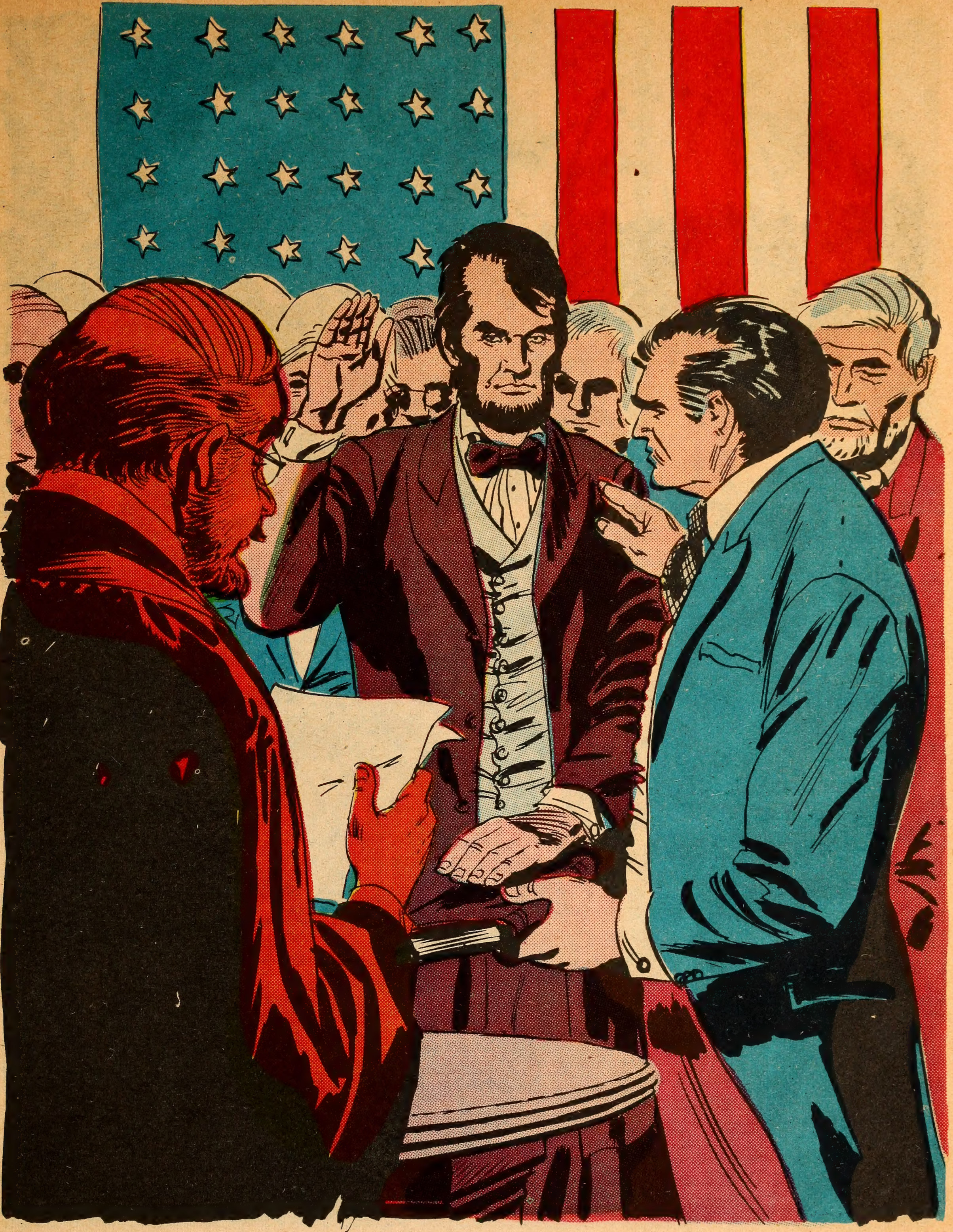
สภาคองเกรส – เมื่อลินคอล์นอายุ ๓๗ ปี เขาเข้าสู่วงการเมืองของประเทศโดยได้รับเลือกเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรซึ่งเป็นสภาล่างของสภาคองเกรสอยู่หนึ่งสมัย ตามประวัติปรากฏว่าเขาได้แสดงการคัดค้านในรัฐสภาตลอดมาต่อพฤติการณ์ที่มีการใช้ทาสกัน รวมทั้งการแผ่ขยายของพฤติการณ์ดังกล่าวไปยังรัฐและดินแดนภาคอื่น ๆ อีกด้วย

การแตกแยก – ชาวนิโกรที่ถูกนำมายังอเมริกาตั้งแต่สมัยอเมริกา ยังเป็นเมืองขึ้นนั้นมีฐานะเป็นทาสน้ำเงิน ครั้นถึงระยะนี้ ผู้คนในประเทศเกิดมีความเห็นไม่ลงรอยกันในปัญหาเกี่ยวกับการใช้ทาส ลินคอล์นค้านวิธีปฏิบัติภายในประเทศเสรีที่บุคคลหนึ่งจะมีอำนาจครอบครองอีกผู้หนึ่งในฐานะเป็นทาส เขามีความเชื่อถือว่า "มนุษย์เราทุกคนมีสิทธิอันชอบธรรมซึ่งจะยืนยงอยู่ชั่วกัลปาวสานในอันที่จะเป็นอิสระชน"

การโต้คารม – ในพ.ศ. ๒๓๙๗ เมื่อแบบฉะบับการใช้ทาสมีท่าทีว่าจะแผ่ขยายออกไปอีกในสหรัฐ ลินคอล์นจึงเลิกอาชีพทนายความเสีย แล้วเริ่มการณรงค์หาเสียงเพื่อสมัครรับเลือกเข้าเป็นสมาชิกสภาคองเกรสอีกครั้งหนึ่ง คราวนี้มุ่งตำแหน่งผู้แทนวุฒิสภา ในการหาเสียงครั้งนี้เขาต้องโต้คารมกับคู่แข่งของเขาคือ สตีเฟน เอ. ดักลาส ในที่สุดดักลาสได้รับเลือก ส่วนลินคอล์นนั้นแม้ว่าจะไม่ได้รับเลือกในคราวนี้ก็ตาม ชื่อเสียงของเขาก็ขจรขยายไปทั่วประเทศ

ประธานาธิบดี – ลินคอล์นไม่ยอมท้อถอย เขาขมักเขม้นต่อสู้กับระบบใช้ทาสต่อไปอีกจนกระทั่งได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีของสหรัฐใน พ.ศ ๒๔๐๓ ท่ามกลางการแตกแยกกันรุนแรงในความคิดเห็นทางการเมือง ประเทศปั่นป่วนไปด้วยความไม่สงบ ครั้นลินคอล์นได้ขึ้นเป็นประธานาธิบดี ประเทศก็แตกแยกออกจากกันเป็นสองฝ่ายเนื่องจากปัญหาการใช้ทาสดังที่ได้คาดหมายกันมานานแล้ว รัฐทางภาคใต้ ๑๑ รัฐถอนตัวออกจากสหพันธ์กลางแล้วไปจัดตั้งสหภาพขึ้นใหม่ เรียกว่า คอนเฟ็ดเดอเรท สเตตส์ ออฟ อเมริกา

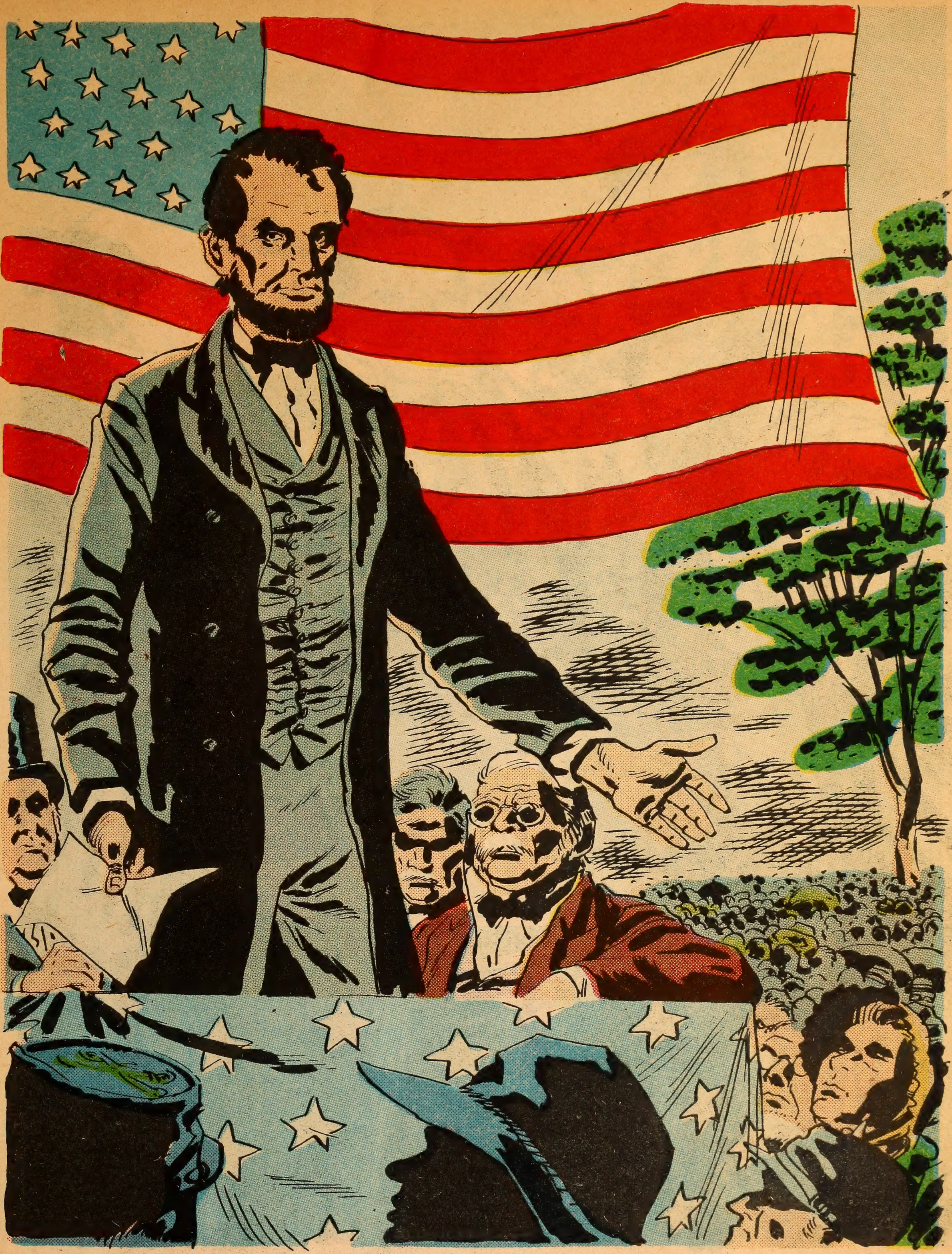
สงคราม – หลังจากการโต้แย้งกันพักใหญ่และถึงแม้ว่าลินคอล์นจะได้พยายามทุกอย่าง ที่จะให้บังเกิดสามัคคีและสันติภาพดังเดิมก็ตาม สงครามกลางเมือง (พ.ศ. ๒๔๐๔–๒๔๐๘) ก็ระเบิดขึ้นจนได้ การรบพุ่งเริ่มขึ้นในเมื่อฝ่ายใต้ใช้ปืนยิงป้อมทหารของฝ่ายเหนือ ลินคอล์นผู้มีจิตใจศรัทธาต่อมวลมนุษย์ชนทั้งหลายต้องรู้สึกสลดใจเป็นที่ยิ่ง มิใช่ว่าระบบใช้ทาสที่เขาชิงชังยังมิได้เลิกล้มไปแต่อย่างเดียว ซ้ำเพื่อนร่วมชาติของเขายังมาฆ่าฟันกันเอง และท้ายที่สุดฝ่ายเหนือยังได้รับความเสียหายอย่างหนักอีกด้วย

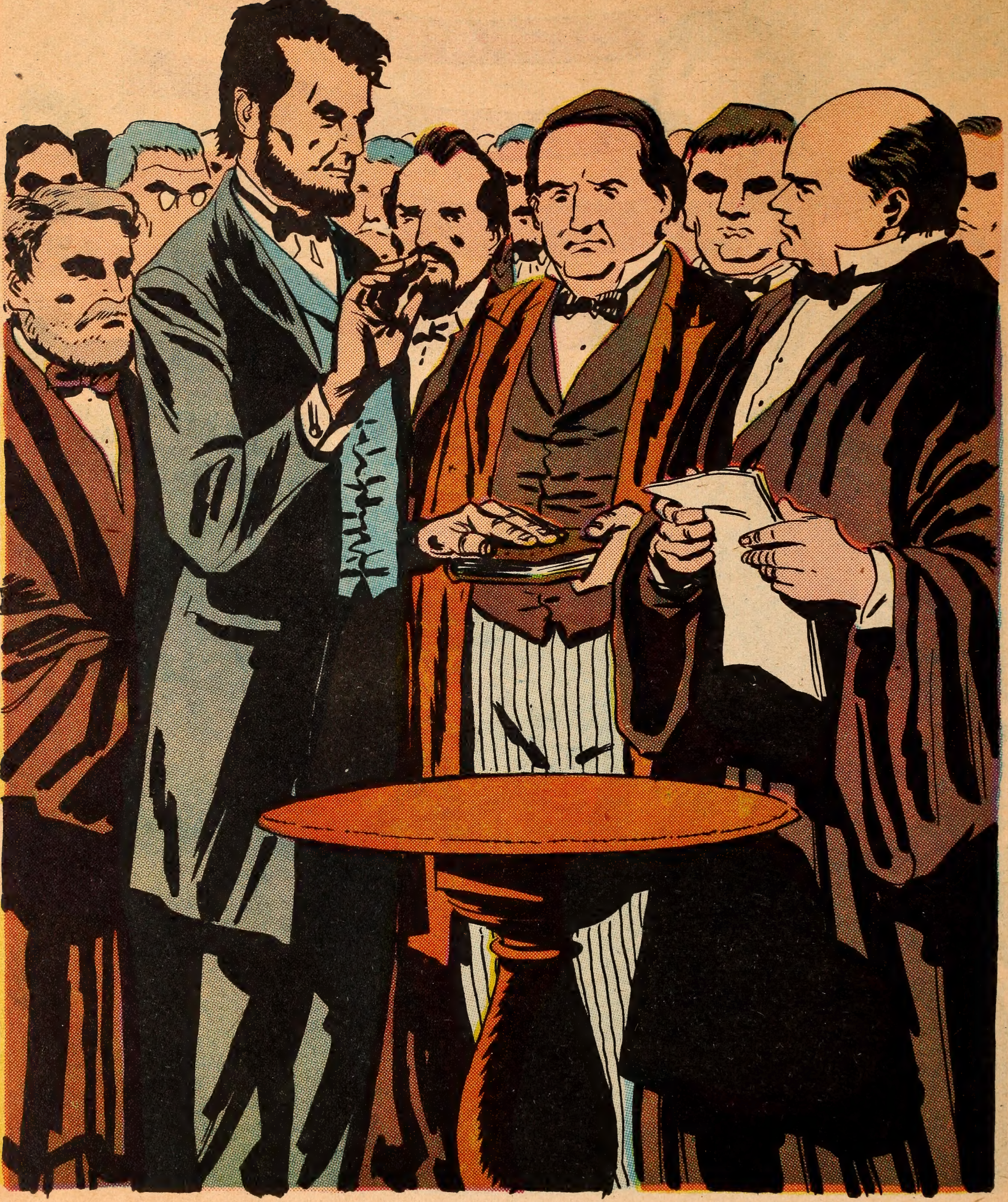
ความมุ่งหมาย – บัดนี้ลินคอล์นมีจุดมุ่งหมายในชีวิตอยู่สองประการ คือ รวบรวมประเทศให้กลับเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันประการหนึ่ง กับเลิกทาสอีกประการหนึ่ง ตัวเขาเองได้รับการวิภาควิจารณ์เป็นอันมาก เนื่องจากการปฏิบัติของเขาในฐานะที่เป็นทั้งคนใจบุญและเป็นผู้บัญชาการสูงสุดของทหารฝ่ายเหนือ เป็นเหตุให้งานของเขายุ่งยากขึ้นอีกหลายเท่าทวีคูณ ลินคอล์นสวดภาวนาเพื่อสันติภาพและก็พยายามยึดมั่นอยู่ในจุดมุ่งหมายของเขา และแล้วฝ่ายเหนือก็เริ่มเป็นต่อมากขึ้นในการสงคราม

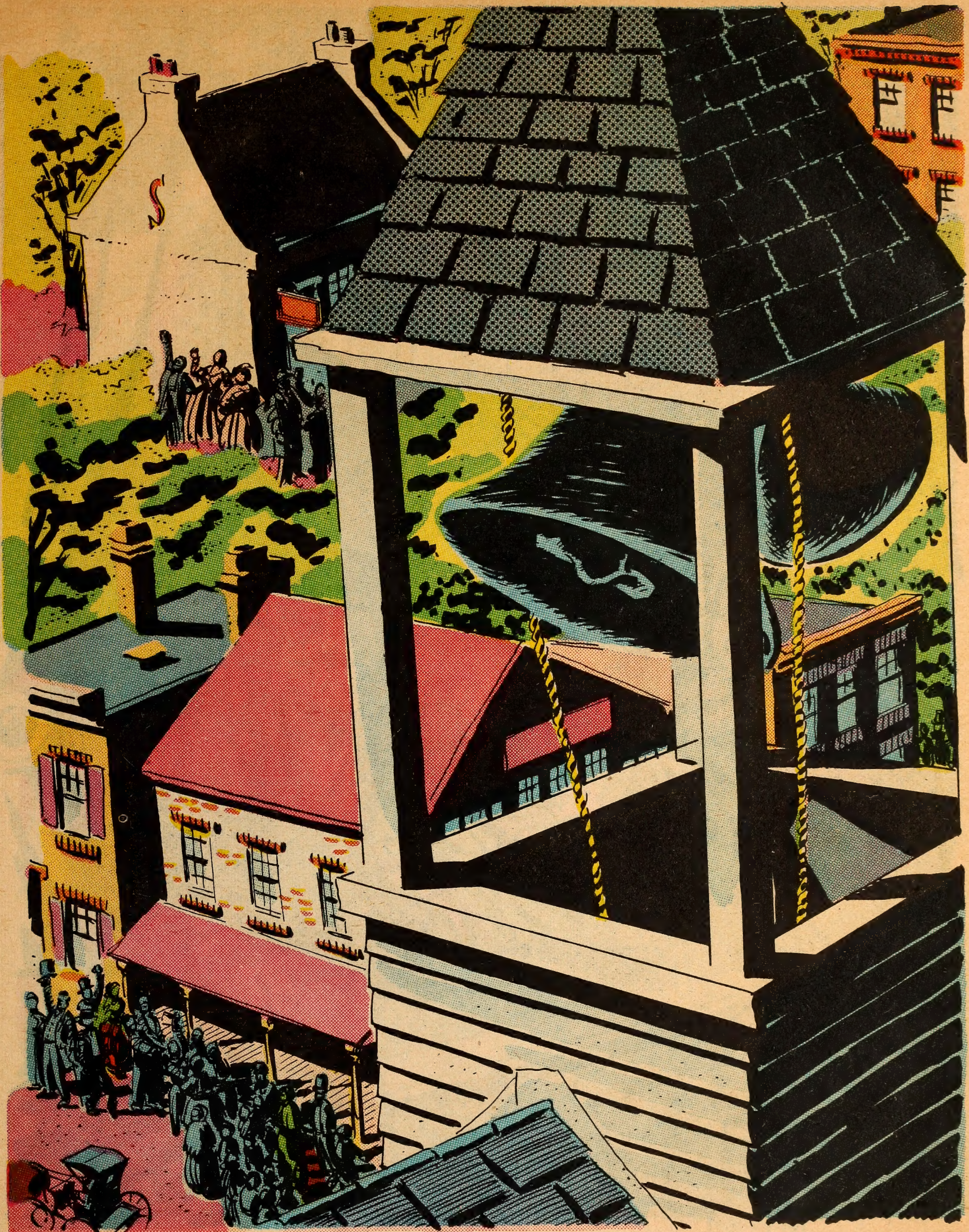
การเลิกทาส – ใน พ.ศ. ๒๔๐๖ ขณะที่สงครามกลางเมืองยังติดพันกันอยู่ เอกสารสำคัญยิ่งในประวัติศาสตร์ก็ได้ปรากฏขึ้น คือ ลินคอล์นได้ออกประกาศปลดทาสให้เป็นอิสระแก่ตัวเอง เขามุ่งจะนำสันติภาพกลับมาสู่ประเทศด้วยหัวใจรันทดที่เพื่อนร่วมชาติต้องมาสูญสิ้นชีวิตลง เป็นอันมากในสมรภูมิที่เคยเป็นไร่นา สำหรับทำมาหากินอย่างสงบ

สุนทรพจน์ที่เก็ตติสเบอร์ก – ต่อมาใน พ.ศ. ๒๔๐๖ นั่นเอง ลินคอล์นก็ได้กล่าวสุนทรพจน์อันเป็นที่เลื่องลือที่สุดในประวัติศาสตร์ ในพิธีอุทิศสมรภูมิเก็ตติสเบอร์กส่วนหนึ่งให้เป็นสุสานทหาร เขาได้กล่าวข้อความแสดงถึงอุดมคติของประชาธิปไตย ซึ่งดำรงคงอยู่ชั่วกัลปาวสาน เป็นใจความว่า “ระบอบการปกครองของราษฎร โดยราษฎร และเพื่อราษฎร จะต้องไม่สูญไปจากโลกนี้เป็นอันขาด”

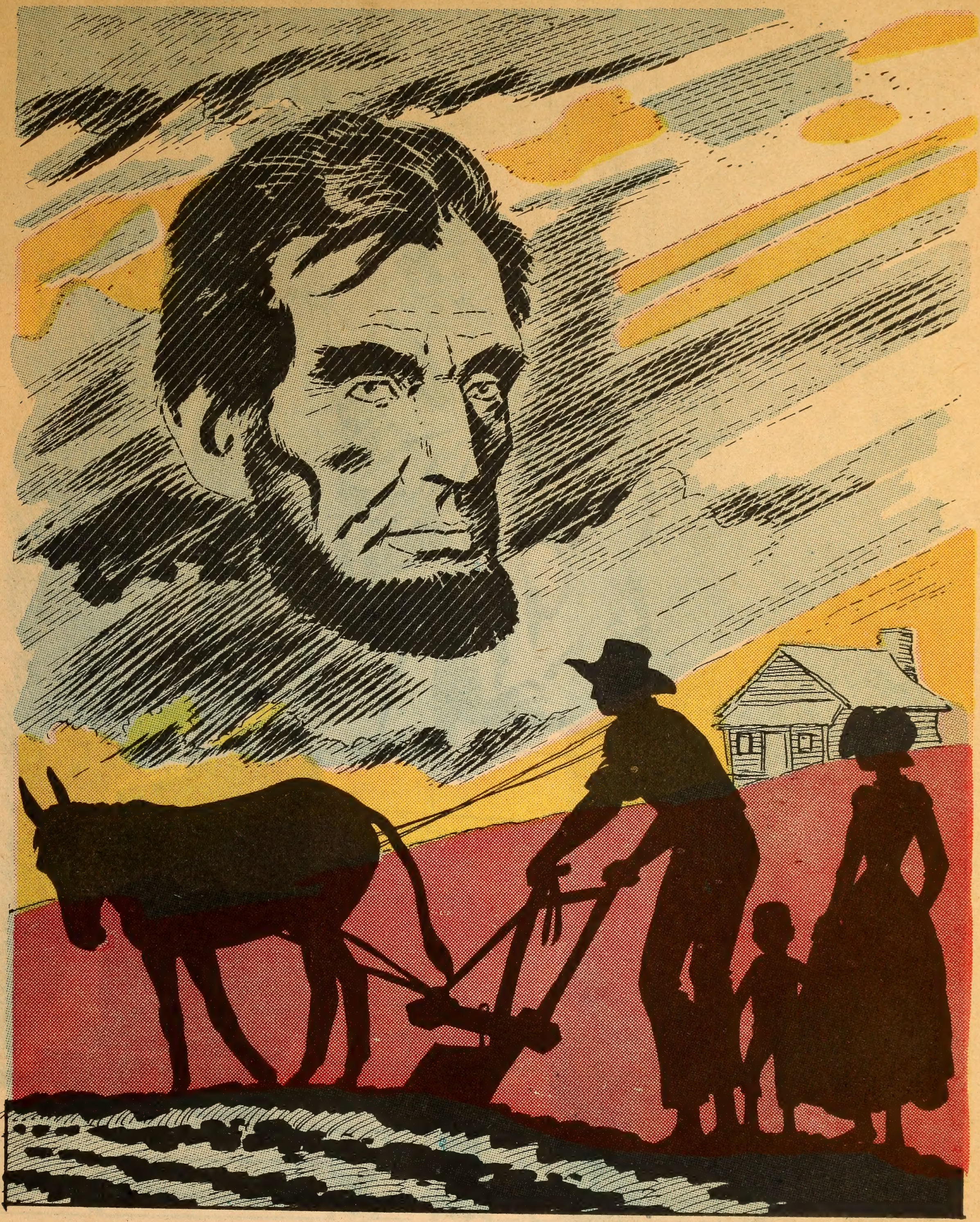
ได้รับเลือกตั้งอีกครั้งหนึ่ง – แม้ว่าในระยะต้นของสมัยที่เข้าดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีครั้งแรก ความนิยมในตัวลินคอล์นได้ลดน้อยถอยลงก็ตาม เขาก็ยังได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีอีกครั้งหนึ่งใน พ.ศ. ๒๔๐๗ มีผู้กล่าวโทษว่าลินคอล์นเป็นต้นเหตุที่ประเทศแตกแยกกัน ตลอดจนเป็นผู้รับผิดชอบในการที่ทหารฝ่ายเหนือได้รับความปราชัยในระยะต้นแห่งสงคราม แต่การประกาศเลิกทาสและชัยชนะของทหารฝ่ายเหนือในระยะหลังได้เรียกร้องความนิยมนั้นกลับคืนมา

สันติภาพ – ในพ.ศ. ๒๔๐๘ สงครามกลางเมืองยุติลงด้วยชัยชนะเป็นของฝ่ายเหนือ ยุติกันที เรื่องพี่รบน้อง น้องรบพี่ เรื่องเศร้านี้ดำเนินมาถึง ๔ ปีแล้ว เมื่ออิสระภาพและสันติภาพกลับคืนมาอีก ประชาชนพลเมืองก็ชื่นชมยินดีกันทั่วดินแดน ต่างพากันประกอบพิธีสวดสาธุการในโบสถ์ต่าง ๆ ทั่วประเทศ

ถูกลอบสังหาร – ลินคอล์นมิได้มีชีวิตอยู่ทันเห็นผลแห่งโครงการณ์ของเขา สำหรับสถาปนาสันติภาพและรวบรวมประเทศให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน หลังจากที่เลิกสงครามได้เพียง ๕ วัน ขณะที่ลินคอล์นนั่งชมการแสดงอยู่ในโรงละครแห่งหนึ่งในวอชิงตัน เขาถูกลอบยิงที่ศีร์ษะโดยนักแสดงละครคนหนึ่ง ชื่อ จอน วิลคส์ บธ ซึ่งเป็นผู้มีความคิดเห็นรุนแรงในเรื่องการเมืองและเป็นผู้นิยมฝ่ายใต้ ลินคอล์นอยู่ได้เพียง ๒–๓ ชั่วโมงก็สิ้นใจตาย อย่างไรก็ดี งานยิ่งใหญ่ของเขาก็ได้สำเร็จลุล่วงไปแล้ว

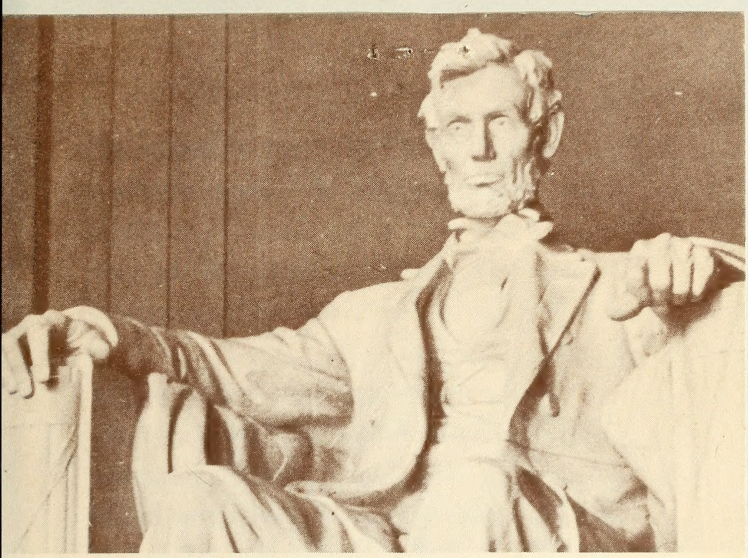
มนุษยธรรม — โครงการณ์เพื่อสถาปนา สันติภาพของลินคอล์นนั้น แสดงให้เห็นสติปัญญา อันลึกซึ้ง และคติธรรมของบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ผู้นี้ เขาไม่เห็นด้วยกับข้อที่ว่า รัฐบาลสหภาพฝ่ายใต้ควรจะได้รับการลงทัณฑ์เนื่องจากเป็นผู้ก่อสงครามขึ้น ลินคอล์นกล่าวถ้อยคำไว้ดังนี้ "ขอให้เราจงช่วยกันรักษาบาดแผลของชาติด้วยน้ำใจศรัทธาเผื่อแผ่ต่อกันและกัน"

มรดก – สำหรับชาวอเมริกันและประชาชาติอื่น ๆ อีกมากหลาย เอบราแฮม ลินคอล์น เป็นเครื่องหมายถึงมนุษยธรรมและอุดมการณ์แห่งประชาธิปไตย การเคารพเชื่อถือในผู้อื่น ในอิสระภาพ และในความดีของมนุษย์นั้น เป็นหัวใจแห่งคติธรรมของอเมริกา การที่เราศึกษาชีวะประวัติของลินคอล์นจึงเป็นหนทางอันหนึ่งที่เราจะได้เข้าถึงจิตใจแท้จริงของประเทศนี้ด้วย.

LINCOLN Leaflet - Thai

200,000 for USIS-Bangkok

เขาก็เหมือนกับบุคคลธรรมดาสามัญทั่วไป เพียงแต่เรือนร่างจะสูงกว่าคนอื่นเล็กน้อยเท่านั้น....

ขอให้เราผ่านเรื่องราวต่าง ๆ เกี่ยวกับตัวเขา ดังที่เราเคยได้อ่านหรือเคยได้ยินได้ฟังมาแทบนับครั้งไม่ถ้วน หรือตั้งแต่ครั้งเรายังอยู่ในปฐมวัย จงลืมใบหน้าของเขาบนเหรียญเพนนีรวมทั้งสุนทรพจน์ของเขาที่เกตตีสเบอร์กด้วย จงลืมสิ่งซึ่งเป็นทางการเสีย แล้วหันมาดูสิ่งซึ่งเป็นสาระสำคัญอันยิ่งใหญ่เถิด

ลินคอล์นนั้นมีอะไรหรือ ?

เขามาจากแห่งหนตำบลใดเป็นพิเศษก็หาไม่ พ่อแม่ก็มิใช่เป็นคนตระกูลใหญ่โตอะไรเลย เอบราแฮมเองเป็นเด็กฉลาด แต่ก็ไม่ฉลาดมากมายอะไรเป็นพิเศษ เขาเป็นผู้มีจิตใจเข้มแข็ง เปี่ยมไปด้วยเมตตากรุณา เขาจะไม่พยายามทำสิ่งใดให้เป็นที่เดือดร้อนแก่ตัวเรา ไม่ฉ้อโกงเรา ไม่หลอกลวงเรา

LINCOLN Leaflet - Thai

200,000 for USIS-Bangkok

เมื่อหนุ่ม ๆ เอบราแฮม ทำมาหากินโดยรับจ้างทำงานเล็ก ๆ น้อย ๆ สุดแต่จะหาได้ เวลากลางคืนก็ศึกษาวิชากฎหมายไปด้วย ในที่สุดเขาก็พบหนทางนำไปสู่วงการเมืองของรัฐ เมื่อได้เข้าไปอยู่ในวงการนี้แล้ว ประชาชนจึงเริ่มรู้สึกว่า มีอะไรพิเศษอยู่ในตัวเอบราแฮม ลินคอล์น

เอบราแฮมเสมอต้นเสมอปลาย แม้ฐานะจะเจริญรุ่งเรืองยิ่งขึ้นเป็นลำดับก็ตาม อุปนิสัยใจคอเคยอย่างไรก็อย่างนั้น ไม่เปลี่ยนแปลง ฉะนั้นจึงเป็นเรื่องธรรมดาเสียเหลือเกิน ที่จะพบเห็นเขาสรวมรองเท้าแตะเดินป้วนอยู่ในทำเนียบ ไวท์ เฮ้าส์ หรือเมื่อมีเรื่องสลักสำคัญอะไรที่จะต้องพิจารณา ก็จะเห็นเขานั่งยกเท้าขึ้นพาดเก้าอี้ และขบคิดปัญหานั้นอย่างสุขุมรอบคอบ ครั้นสงครามกลางเมืองอุบัติขึ้น ซึ่งอาจทำให้ประเทศชาติต้องแตกแยกกันออกไป ก็ไม่มีใครสงสัยเลย ว่าเอบราแฮมจะปฏิบัติอย่างไรในเรื่องนี้ เขาเป็นคนมีครอบครัว ดังนั้นเขาจึงตั้งปณิธานไว้อย่างแน่วแน่ ที่จะต้องรวบรวม ครอบครัวอเมริกันทั้งมวลให้คงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ไม่ให้แตกแยกจากกัน

เอบราแฮมมักทำอะไร ซึ่งคนส่วนมากจะทำ กล่าวอะไร ซึ่งคนส่วนมากอยากจะให้มีผู้กล่าวขึ้น คิดอะไรซึ่งคนส่วนมากคิดในเมื่อเขาเหล่านั้น หวนมานั่งใคร่ครวญอย่างละเอียดถี่ถ้วนอีกครั้งหนึ่ง เขาก็เหมือนกับบุคคลธรรมดาสามัญทั่วไป เพียงแต่เรือนร่างจะสูงกว่าคนอื่นเล็กน้อยเท่านั้น ทั้งนี้เป็นข้อพิสูจน์ให้เห็นความจริงในความเชื่อถือของชาวอเมริกันที่ว่า ความยิ่งใหญ่นั้นมาได้จากทั่วทุกสารทิศ ถ้าหากโอกาสเปิดให้อย่างเสรี.

9-8705

PRODUCED BY THE UNITED STATES INFORMATION SERVICE